Contributed by Daniel Tanuro
vrijdag, 15 december 2006 -

De film 'An Inconvenient Truth' maakt de kachel aan met 'The Day After Tomorrow', dat stukje zwendel van Roland Emmerichs. Het is een uitstekende inleiding op de verandering van het klimaat met pakkende beelden en wetenschappelijk commentaar.

Er is geen enkele reden om de film te boycotten met als argument dat Al Gore ooit 'US-vice-president' was en de kandidatuur van Bush betwistte, of onder het voorwendsel van de mediahype rond de film. Die hype is trouwens een zegen, het geeft ons de kans om een beweging in het leven te roepen om het klimaat te redden dat ten offer valt aan het winstprincipe en om tegenmoet te komen aan het sociale welzijn van de wereldbevolking.

We hoeven amper aan te stippen dat zo'n beweging dringend noodzakelijk is. Willen we het klimaat redden dan moeten de gaslozingen tegen 2050 met zestig procent gedaald zijn om het broeikaseffect tegen te gaan. Het Kyoto-verdrag dat een daling van 5,2 procent voorziet, is maar een kleine stap in die richting en wel zo klein dat een volledige naleving slechts een vermindering van 1,7 procent zal meebrengen in de geïndustrialiseerde landen. Een verschil dat geheel op het conto van de VS en Australië geschreven kunnen worden aangezien zij het Verdrag weigeren te ratificeren. Daarbij komt dat 'Kyoto' doorspekt is van neoliberale mechaniekjes; alternatieve, duurzame en energiebesparende technologie staat ter beschikking, maar de economische lobbies stellen alles in het werk om de doelstellingen, het ritme en de middelen in de strijd tegen de opwarming ondergeschikt te maken aan hun belangen. De kapitalistische groei is een heilige koe en wee wie haar met een vinger aanraakt!

We kunnen dus een rits catastrofes verwachten: watertekort, hongersnood, het onderlopen van kustgebieden... Op middellange termijn worden enkele tientallen of misschien wel honderd miljoenen mensen bedreigd.

Meer dan milieu

De klimaatswijziging is meer dan een 'milieukwestie': het gaat om een belangrijke sociale kwestie. De cijfers spreken voor zich: om het klimaat te redden, moeten de lozingen teruggebracht worden tot 0,5 ton koolstof per persoon en dit voor het einde van de eeuw (1). Een Amerikaan of een Australiër lozen zowat 7 ton, een Belg en een Deen 4 ton, een Mexicaan 1 ton, een Chinees ietwat minder, en een Indiër... 0,4 ton. Maar achter die cijfers schuilt de kwestie van het recht op ontwikkeling. Het alternatief is bijgevolg duidelijk: kiezen voor een solidaire, collectieve, menselijke en vreedzame oplossing of voor egoïsme, onmenselijkheid, barbarij en oorlog.

Bush kiest voor het laatste. Sommige conservatieve think tanks staan bloedstollende projecten voor. Een studie van twee 'experts' in verband met de implicaties van een brutale klimaatswijziging stelt koudweg dat de VS en Australië "hoogstwaarschijnlijk vestingen zullen bouwen omdat zij over de hulpbronnen en reserves beschikken om zichzelf te bedruipen", terwijl in de buitenwereld "als gevolg van oorlog en hongersnood en ziekten [te wijten aan de opwarming], de bevolking zal verminderen en zich op die manier zal aanpassen aan het beschikbare" (2). Andere 'experts' stellen voor om de markt van de certificaten voor broeikaseffect-verhogende lozingen aan te vullen met een markt die certificaten verhandelt om baby's te maken, met als argument dat de 'galoperende bevolkingsaanwas' de grote schuldige is van de klimaatsverloedering.

Gelukkig is niet iedereen het hiermee eens. Al Gore's bekommernis brengt de diepe meningsverschillen in de heersende klasse met betrekking tot de klimaatswijziging tot uiting. De lijn Bush is immers onhoudbaar. Eens zijn mandaat ten einde, komt het waarschijnlijk tot een compromis tussen de EU en de VS. Maar dit kan wel eens minder goed zijn dan het Verdrag van Kyoto, en zelfs nog neoliberaler. Een echt alternatief zit er niet in.

We moeten dus wat actiever worden. Sleur je familie, je vrienden en je werkmakkers om te beginnen

naar de bioscoop en laten we er samen voor zorgen dat de waarheid over het klimaat het neoliberalisme in een kwaad daglicht stelt.

Noten

(1) In tonnen 'koolstof equivalent', d.w.z. in de veronderstelling dat alle lozingen i.v.m. het serre-effect CO2 zijn en door de hoeveelheden CO2 uit te drukken in tonnen koolstof.

(2) P. Schwartz and D. Randall: An Abrupt Climate Change and its Implications for US National Security, oktober 2003. O.a. op de site van Greenpeace te vinden.